

Mircea Perpelea s-a născut în anul 1956, în comuna Morunglav, județul Olt, într-o familie de învățători. A absolvit Liceul „Frații Buzești” și, ulterior, Facultatea de Electrotehnică din Craiova. În 1997, a obținut titlul de doctor în științe și, mai târziu, a devenit profesor universitar.

De asemenea, a absolvit Facultatea de Științe Economice, unde a obținut al doilea doctorat. În paralel cu activitatea academică, a devenit director al Băncii Naționale a României. A ocupat și funcția de prefect, iar ulterior a fost numit ministru consilier în cadrul misiunii consulare de la Marsilia. Aici a fondat Asociația de Prietenie „Amitié franco-roumaine” și ziarul *MontpellieRo*.

Ulterior, a fost numit Ambasador al României în Republica Albania, iar în această perioadă și-a continuat activitatea academică, fiind recompensat cu Premiul Academiei de Științe din Albania.

Mircea Perpelea a publicat un număr considerabil de lucrări și cărți în domeniile sale de specializare, demonstrându-și expertiza la un nivel înalt. De asemenea, s-a remarcat ca ziarist, cu apariții editoriale în numeroase publicații județene și naționale, și mai apoi, prin lucrări literare (eseuri, istorie, memorialistică), care au fost foarte bine primite în lumea literară.

Printre lucrările sale se numără titluri precum: *Vulpea la struguri*, *Parfum de ambasador*, *Prietenii uitate*, *Desculț printre amintiri* și *Umbre pe ulița mare*.

Cartea de față, care, la prima ediție, a fost intitulată *Un prefect la papion* și a apărut în 2008, este o lucrare revizuită și adăugită, care surprinde momente din viața autorului în timpul misiunii sale diplomatice la Marsilia, dincolo de activitatea de zi cu zi a unui consul.

MIRCEA PERPELEA

NOSTALGII CU AROME DE LAVANDĂ

ESEURI DIPLOMATICE

ediție revăzută și adăugită

Cuvânt-înainte de
Radu Munteanu

Cu mărturii despre autor:
**Dinu Săraru, Ioan Barbu, George Stanca,
Doru Moțoc, Lilian Zamfiroiu, Paul Julien**

Cluj-Napoca
2025

CUPRINS

Cuvânt-înainte de Radu Munteanu:	
Scrisul ca exercițiu de diplomație.....	5
Epistolă către cititor.....	7
I. De vorbă cu amintirile	11
Curajul de a înfrunța hârtia.....	13
A fi sau a nu fi... prefect.....	17
Franța – o mare dragoste	19
Massalia, între istorie și rafinament	21
Un lung drum la plecare și primele începuturi....	24
Când pleci de acasă la Marsilia, ajungi tot acasă.....	28
Noi experiențe.....	30
II. Consul, primar, notar și câte altele.....	33
Provocări consulare... ..	35
Aproape de părintele Simeon.....	37
Un moment literar special.....	38
Între rigoare și artă.....	40
Consul, cu sau fără etichetă.....	42
III. Legături de suflet cu țara	45
În weekend, printre români	47
Parteneriate sub semnul prieteniei.....	50
Doi primari în haine de cioban, și despre alte primării	52
Experiența de a fi lucrat cu oamenii.....	55
Relații instituționale și amicale.....	57

Pe bază de respect	59
Să nu ucizi misterele.....	62
Cine ești dumneata, <i>monșer</i> ?.....	66
Să promovăm cât mai mult țara.....	69
Realitatea, suport al împlinirilor	72
IV. Oameni, întâmplări și amintiri nepieritoare	75
La masă cu Albert, Prințul de Monaco	78
Premiul Nobel pentru Tineret.....	82
Povestea unui geniu	84
De vorbă cu critica literară și diplomația.....	87
Să arătăm cine suntem și să învățăm ce trebuie....	90
Treisprezece primari pentru România	92
Cum am „decapitat” conducerea unui județ.....	94
Ziarul <i>MontpellierRo</i>	98
Ilie, de la Alunu.....	101
Cel mai mare vâlcean din Marsilia	105
Inginerul Ticuș și visele sale împlinite.....	107
Familia, pe primul loc	109
V. Memorii de suflet	111
Paul Julien, un prieten cât România	113
Asociația <i>Amitié Franco-Roumaine</i>	115
O carte de excepție și un castel istoric	118
Bogația noastră, cultura	121
VI. Două povestiri care au schimbat vieți.....	125
O întâmplare aproape ireală sau un telefon care salvează o viață	127
<i>Descoperirea din Carpați</i>	128
<i>O carte de vizită cât o viață</i>	128
<i>Mit și adevăr</i>	129
<i>Dialog prin eter</i>	130
Întoarcerea la pământul țării	133
<i>Necazurile au început cu moartea bunicului</i>	133
<i>Destinul se strică</i>	135
<i>Un consul cu suflet găsește calea</i>	135
<i>Un drum lung până la bunica</i>	136
VII. În numele unui prezent continuu.....	139
Niște OAMENI minunați.....	141
VIII. La final.....	147
După douăzeci de ani.....	149
IX. Mărturii lăsate în memoria hârtiei	153
<i>La Marseillaise: Au revoir, Monsieur le Consul</i>	157
Dinu Săraru: Un diplomat cu vocația scrisului	160
Ioan Barbu: Reportaj cu flori <i>de Râmnic la Marsilia</i>	162
<i>Sub ocrotirea unui român-diplomat</i>	163
Lilian Zamfiroiu: Mircea Perpelea, <i>o recuperare necesară</i>	166
George Stanca: Între aspirație și vocație	170
Doru Moțoc: Despre simpatie sau <i>de ce se adoptă un consul</i>	172
Paul Julien: Consulul inimilor noastre	174

Curajul de a înfrunta hârtia

Nu sunt nici primul și nici ultimul om care a lucrat și va lucra în diplomație și care a simțit nevoia de a așterne pe hârtie experiențele prin care a trecut, care, în felul lor, sunt unice.

Dincolo de orice introducere, să-i spunem diplomatică, trebuie relevate, însă, resorturile intime care m-au împins către fascinanta lume a diplomației. Cred că totul a plecat de la o anumită percepție potrivit căreia, la un moment dat, trebuie să încerci să-ți depășești limitele sau, mai bine spus, pe tine însuși. Mai pe scurt, a fost o competiție pe care am început-o cu mine însumi și pe care mi-am propus să o continui. Am vrut să pun în evidență valențe care pot să producă rezultate benefice, toate ținând seama de niște acumulări. Relația mea cu Franța nu a început odată cu plecarea în diplomație. A început cu ani în urmă, înainte și după 1989. A fost o perioadă a anilor '80, când am fost selecționat alături de alți tineri absolvenți de facultate să plecăm pentru perfecționare într-o țară specială, cu vaste experiențe din toate domeniile, experiențe cu totul și cu totul deosebite. Atunci, am plecat în Franța pentru un stagiul care a avut loc în zona văii Loarei unde, spun ei, este „leagănul civilizației franceze”. Este o mândrie națională aceasta zonă și aici găsești minunatele castele Blois, Chambord, Cheverny, Chenonceau, d'Ussé din Amboise și altele. E o regiune

cu totul specială de „vrais français” – adevărați francezi – cum le place lor să spună. Cred că prin anii aceia am descoperit Franța, și de atunci, probabil, un germe s-a înfiripat și a crescut până la un anumit moment. Momentul acesta a fost, practic, după Revoluție, când s-a manifestat cu putere acea deschidere sufletească către lumea de afară, lumea bună, civilizată.

La începutul anilor '90 am fost cooptat într-o echipă de vâlceni, printre primii după Revoluție, care și-au deschis brațele, inima, sentimentele și mintea către o altă lume.

Trebuia să întâmpinăm grupuri de francezi care voiau să ne cunoască acasă la noi. Îmi aduc aminte că au fost momente când delegații peste delegații veneau să vadă ceea ce este și ceea ce nu este adevărat în legendele care treceau, mai mult sau mai puțin greu, peste zidul tăcerii dintre Est și Vest. Și mi-aduc aminte că, prin 1992, distinsa doamnă profesoară Sanda Constantinescu, cu care am desfășurat întotdeauna activități culturale de mai lungă durată, m-a cooptat în calitate de însoțitor, traducător, gazdă ș.a.m.d. pentru grupuri de francezi care veniseră să descopere România și care au venit și la Vâlcea. Deci, asta a fost a doua etapă, dacă vreți, un al doilea sezon de francofon...

Mai apoi, s-a inițiat o delegație și am plecat, o mică ceată de aventurieri, ca să-i cunoaștem pe francezi, acolo, la ei, și ca să-i vedem cu alți ochi, nu cu aceia speriați și neîncrezători cu care am plecat eu în '86. Ochii mei erau speriați pentru că nu eram prima dată într-o țară

occidentală, dar rigorile pentru un turist din Est erau destul de severe, pentru noi, cei din Est, care aveam, cum să spun, o amprentă de necunoscuți periculoși. Nu trebuie să mai explic ce rețineri imense am și acum în a retrăi sentimentele de frustrare și vremelnică neputință, pentru că nu puteam să explicăm atunci, în fața neîncrezătorului occidental, cine suntem cu adevărat... Cine sunt românii și francezii – frații lor în latinitate – și ce origini mândre de dac și roman zac în noi...

Dar trebuie să recunoaștem că tot ceea ce vedeam drept etichetat, mai mult sau mai puțin *ad litteram*, străin, pentru noi era, într-adevăr, o mare revelație. Și așa am început să redescopăr, într-o a doua etapă, Franța. Mai mult, cred că atunci, în momentele acelea, probabil, mi-am propus, undeva în subconștient, să încerc, dacă voi putea, să fac și o astfel de explorare, aventură poate și – de ce nu – să devin un diplomat în Franța... Evenimentele, șansa și educația se pare că mi-au fost alături, revenind după ceva ani într-o misiune diplomatică chiar acolo, la Marsilia...

Și, dacă avansăm respectuoase gânduri, cred că este locul și momentul să mulțumesc familiilor de francezi care, într-un moment mai puțin fericit al aventurii noastre în Franța, ne-au întins o mână prietenească și ne-au cazat pentru o noapte în casele lor. Ei ne-au pus la dispoziție toate condițiile și ne-au oferit găzduire până la remedierea unei defecțiuni a mașinii care, la acea vreme, era un biet hârb de-abia reparat...

Viața a continuat, eu mi-am urmat traseul mai mult sau mai puțin sinuos, atât în calitate de ziarist, de cadru universitar, cât și în calitate de conducător de instituții, de la bancă, până la misiunea de a fi prefect. Atunci cred că lucrurile au putut să se contureze mai clar. Am spus: „Da, cred că din momentul ăsta aș putea să-mi propun să reprezint România”. Chiar și până atunci parcursesem momente în care delegații erau primite, aveam schimburi de opinii, deja lucrurile avansaseră, mileniul III tocmai debutase, eram prefect și atunci deja România și Franța se redescoperiseră ca țări surori, erau prietene declarate și partenere. Veneau delegații franceze, făceam schimburi de experiență, mai mult în folosul nostru, pentru că aveam de unde învăța. A fost o etapă când am plecat la Strasbourg pentru cursuri, și acolo am descoperit motorul Europei, l-am descoperit la el acasă, cu tot ceea ce înseamnă mecanismul, oamenii, prioritățile, proiectele, și atunci am înțeles că nu numai că vreau, dar că și pot să fac mai mult pentru țara mea.

Mai apoi, am avut șansa să iau cuvântul în Parlamentul francez ca o dovadă a respectului de care începuserăm să ne bucurăm, noi ca țară și, de ce nu, eu ca român.

Trebuie să recunosc faptul că viața mi-a oferit condiții care au favorizat venirea mea către diplomație. Poate mulți oameni visează să fie așa, măcar pentru o zi, undeva în diplomație. Cu atât mai mult cu cât, pentru mulți, a fi diplomat înseamnă să porți o aură de mister, deși nu este deloc așa.

A fi sau a nu fi... prefect

În devenirea mea ca diplomat au fost momente chiar interesante, dacă nu uneori chiar demne de reținut... Dar am plecat de la un fundament: acela că acumulasem o bază de argumente în favoarea dezvoltării și reprezentării mele, de la cunoașterea limbii, la exercițiul administrativ, repere care se pot constitui în acumulări calitative și care au făcut ca în fața unor superiori ierarhici să fiu, probabil, pe anumite liste de priorități.

La aceasta au contribuit, cred, și condițiile, hai să le spunem „locale”, măcinate de frământări și de o decizie pe care am luat-o, înțeleaptă și echilibrată, zic eu, care cred că și-a spus cuvântul mai apoi...

Ideea este că, la un moment dat, postul meu prefectural a fost dorit și vânat de competitorii mei politici... Țin minte chiar foarte clar că în momentul acela am simțit că a venit timpul să pun în practică ceea ce spuneam mai înainte și că, poate, o altă etapă a devenirii mele se apropie...

Am o structură psihică destul de solidă, spun și fac, mă angajez și răspund, bat palma și respect, o atitudine care nu prea rimează cu politica, mai ales cea de azi, în care nu cred că au mai rămas mulți politicieni de tipul „gentlemen's agreement” în România. Pentru rigoare, trebuie să spun, lucru important și poate puțin amuzant,

că în cursul unei vizite a domnului Geoană, pe atunci ministru de Externe, mai mulți prieteni, membri de partid fără rezerve în a recunoaște merite fundamentate și realizări, au început să îmi aducă laude atât de multe în fața domniei sale (expresia un șut în spate...), în toate felurile și din toate „pozițiile”, încât am crezut, chiar și eu, că a sosit momentul unei oportunități și ideea că trebuia să îmi aleg un nou drum, altul decât la Vâlcea...

Era poate trenul saltului calitativ către diplomație, pe care încă puteam să-l mai prind.

Franța – o mare dragoste

Poate a fost o întâmplare. O întâmplare fericită, cred. Acolo, în acel moment, Consul General al României la Marsilia era un domn în vârstă, un diplomat de carieră respectabil, care urma să-și închidă misiunea. Aceste mandate sunt pe o anumită perioadă de timp, iar ministrul Geoană mi-a dat de înțeles că ar fi nevoie de mine din două mari motive. În primul rând, acela că Marsilia este al doilea mare oraș al Franței, și mai trebuie un om de imagine acolo. În al doilea rând, puteam să-l ajut pe domnul Romulus Bena – Consulul General – care, desigur, făcea multe lucruri bune, avea multă experiență și o bogată activitate de ani de zile, dar cu un elan diminuat de orizontul unei apropiate pensii.

Era momentul în care România chiar avea nevoie de un plus de imagine, de o forță sporită în tot ceea ce însemna prezentarea României așa cum era ea, pentru că imaginea României nu poți să o faci într-un mod fals, trebuie să o faci așa cum e, numai că trebuie să forțezi adevărul. Trebuie să fim realiști și să acceptăm faptul că, în lumea de azi, adevărul trebuie forțat, fără a altera esența sa.

Deci, am forțat porțile viziunilor corecte. Să ne uităm către România printr-o fereastră deschisă, nu murdară, nu astupată. România trebuie să se vadă așa cum este. Acesta a fost mesajul pe care l-am primit dincolo

de etapele tehnice, concurs, cursuri, toate cele care alcătuiesc o „bucătărie” internă în cadrul Ministerului de Externe. În mod sigur, nimeni nu te ia de undeva și zice: de mâine te duci Consul în cutare loc.

Faptul că fusesem numit ministru-consilier într-o instituție așa de importantă cum este Ministerul Afacerilor Externe și că aveam un mesaj de transmis, de dincolo de granițe, către toți cei care au avut încredere în mine, s-a constituit într-o provocare de tipul „a fi sau a nu fi cândva, cineva”.

Massalia, între istorie și rafinament

Cel mai vechi oraș francez și al doilea ca mărime, Marsilia (*Massalia*, după vechiul său nume grecesc), și care are la origini cuvântul „jertfă”, se află pe coasta de sud-est a Franței, fiind un important și insolit port la Marea Mediterană. Cine are timp să călătorească prin Marsilia descoperă cu uimire și încântare un oraș vechi de peste 2 600 de ani, cu o istorie vie, palpabilă aproape la fiecare pas, și care începe în muzee, unele în aer liber, continuă cu monumentele de artă, istorice și religioase și se termină în cartierele pentru shopping și în port. Totul aseasonat cu o minunată bucătărie mediteraneeană, de o profundă culoare locală, și care face deliciul turiștilor și, bineînțeles, al localnicilor.

Unii istorici susțin că începuturile orașului se leagă de prezența marinarilor fenicieni, în timp ce alții susțin că întemeietorii sunt, de fapt, troieni scăpați din distrugerea cetății lor. Dacă este așa, înseamnă că Marsilia are aceeași întemeietori ca și Roma. Încă din Antichitate, Marsilia a fost considerată ca fiind cea mai populată zonă din Galia. *Marselha*, în graiul occitan local, orașul a devenit o putere militară și culturală chiar înaintea Lutetiei (Paris). Destul de aproape de Marsilia se află orașul Avignon unde, între 1309 și 1403, s-a refugiat papalitatea. Aici, în sudul Franței, se mai aude, uneori, vorbindu-se limba veche a zonei, limba occitană – *langue d’oc*, prima limbă